

Fig. 7

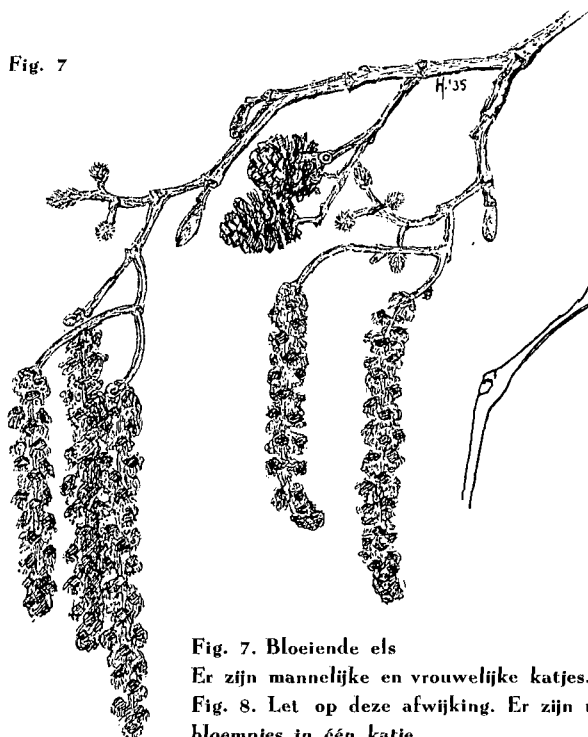

Fig. 7. Bloeiende els

Er zijn mannelijke en vrouwelijke katjes.

Fig. 8

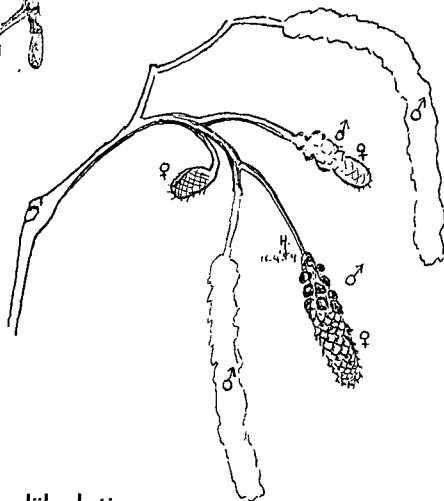

Fig. 8. Let op deze afwijking. Er zijn mannelijke en vrouwelijke bloempjes in één katje.

Nu goed zoeken

In het Maart-nummer van „Natura” van verleden jaar vertelde ik u, dat ik gelezen had dat er van de Witte Els (*Alnus incana* Mnch) katjes waren gevonden, waarvan de bovenste helft mannelijk en de onderste helft vrouwelijk was. Een week nadat ik dit had geschreven, zond een trouwe lezer (deze zijn er!) mij deze afwijkende tweeslachtige katjes, niet van de Witte, maar van de Kleverige of Grauwe els (*Alnus glutinosa* Grtn.). Dit kon ik niet op me laten zitten. Ik ben ook gaan zoeken. Het was niet erg moeilijk. De eerste rij bomen, die ik in Berkhout onder handen nam, leverde al resultaat. Gaat u ook eens zoeken en laat uw kennissen ook eens verbaasd staan over dit „Wonder der Natuur”.

Stookolie-slachtoffers

door E. J. Zeegers.

Evenals andere jaren biedt ook dit jaar ons Noordzeestrand weer het droeve beeld van honderden dode zeevogels. Maar zo erg als de wandelaar het in December 1954 tussen Wijk aan Zee en IJmuiden zag, was het wel nooit: bij tientallen lagen ze in de vloedlijn, letterlijk druipend van de vloeibare, glimmende, pikzwarte massa, als ware iedere vogel stuk voor stuk in een vat met teer gedompeld.

Er is ook haast geen doeltreffender methode denkbaar om zeevogels te doden. Als ze door dagenlang stormweer neerstrijken op wat zich voordoet als een vlakke plek op zee, is hun lot bezegeld; ze zijn midden in de stookolie terecht gekomen en sterven een ellendige dood.

Het is allemaal niets nieuws, maar misschien kan het zijn nut hebben om van deze wantoestand steeds opnieuw te vertellen, mogelijkerwijze lezen dan ook de schepelingen (en hun directies) er eens van, en gaan ze — nieuwsgierig geworden — zelf eens kijken of het dan wel zó erg is en of het misschien tóch waar is, dat hun gebruikelijk verweer „wat geeft nou zo'n vrachtje afgewerkte stookolie op die wijde zee, dat verspreidt zich immers dadelijk” geen stand houdt.

Dan zou wellicht de Hollandse zeeman begrijpen, dat dit zó niet langer kan en van nu af aan weigeren om buitengaats „schoonschip” te maken, zijn tanks te reinigen kort voordat de haven aangelopen wordt en er op aandringen dat in alle havens van ons land de nodige faciliteiten verleend worden om die afgewerkte oliën en andere resten uit de tanks af te leveren, vanzelfsprekend met een minimum van tijdverlies en kosten.

Wij kunnen niet wachten tot de zaak internationaal geregeld wordt, het duurt te lang vóór alle betrokken landen het er over eens zijn welke maatregelen genomen dienen te worden. Met ons lang Noordzeestrand en de overheersende westelijke winden zijn wij in de eerste plaats de dupe van de zee-verontreiniging en wij behoeven het resultaat van de proef met de plastic zakjes, die vanaf de Engelse kust in zee zijn gegooid, teneinde het stroomverloop vast te stellen (besluit van de Conferentie in Londen deze zomer) niet af te wachten, om te weten dat de Noordzee zich op onze kust schoonveegt.

Naast een vrijwillig besluit van allen in ons land, die hierbij betrokken zijn, om noch even buiten de zoveel mijlsgrens, noch verder op zee, de vuile olie overboord te zetten — en men bedenke eens wat een mooi onbaatzuchtig doel iets dergelijks zou zijn — dient er dan ook nog een verbod te komen om met gereinigde tanks onze havens aan te doen, een verbod waarmede wij dan de schepen van andere nationaliteiten (die natuurlijk onverschillig staan tegenover de belangen van „onze” vogels en ons strand) kunnen dwingen om mee te doen. Zou ons land de moed kunnen opbrengen tot deze aanpak? Het kost natuurlijk geld (alhoewel er ook weer baten zijn, die ingeleverde olieresten zijn immers nog bruikbaar), het zal even wat strijd kosten en misschien in deze nuchtere, zakelijke tijd wat overdreven lijken, maar na één of twee jaar zullen wij het pleit hebben gewonnen; andere landen zullen ons volgen en dan zal blijken, dat wij de wereld werkelijk iets goeds gegeven hebben. *) Overigens, heeft ook de Amerikaanse staat Florida voor de oorlog niet reeds een soortgelijke maatregel getroffen ten behoeve van het Miami-strand?

*) 't Zou prachtig zijn, als een dergelijke maatregel genomen kon worden, maar ik vrees, dat economische belangen in de weg zullen staan. Internationaal overleg kan alleen redding brengen.
Redactie